

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoienita

Boboteaza - sărbătoarea în care omul se unește cu Cerurile

Boboteaza este în primul rând o evocare a unui eveniment mântuitor care a avut loc acum aproape 2000 de ani, în care Tânărul Dumnezeu Întrupat a mers și Și-a plecat capul în fața Sfântului Ioan Botezătorul, pentru a fi botezat în apele Iordanului. Este un gest suprem de smerenie și de slavă, unire dintre măreția Dumnezeului Cerurilor și Omul plecat, plin de iubire pentru oameni, gata să moară pentru cei pe care-i iubește de o veșnicie.

Întreaga Biserică și întregul cosmos sărbătorește **Boboteaza**. Este sărbătoarea în care comunitatea eclesială se unește cu stihiiile cosmice pentru a intra în sfera de har a iubitorului de oameni, Sfințitorul creației și al umanității.

Este în primul rând o evocare a unui eveniment mântuitor care a avut loc acum aproape 2000 de ani, în care Tânărul Dumnezeu Întrupat a mers și Și-a plecat capul în fața Sfântului Ioan Botezătorul, pentru a fi botezat în apele Iordanului. Este un gest suprem de smerenie și de slavă, unire dintre măreția Dumnezeului Cerurilor și Omul plecat, plin de iubire pentru oameni, gata să moară pentru cei pe care-i iubește de o veșnicie.

Mântuitorul primește Botezul lui Ioan, un Botez al pocăinței, o spălare ritualică cu apă, nu pentru că avea nevoie de vreo curăție, El, cel mai curat decât cerurile, neprihănitul Dumnezeu a arătat prin aceasta nevoia umanității de curățire și a proorocit Botezul cu foc și cu Duh Sfânt de la Cincizecime, care va inaugura Noul Ierusalim cosmic, Biserica, care se umple de oameni prin Botezul cu apă și cu Duh. Și aceasta pentru că Iisus este Înaintemergătorul dumnezeiesc al Duhului Sfânt, Cel ce anunță revărsarea de har, deschisă de Jertfa și de Învierea Sa. Primul Mângâietor, Hristos, anunță venirea Celui de-al doilea Mângâietor, care va deveni umanitatea întru Hristos: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și alt Mângâietor vă va da vouă, Duhul adevăru-

lui, care va rămâne cu voi în veac”.

Însă **Botezul în apele Iordanului mai are un înțeles** de o măreție supremă și efectivă pentru fiecare dintre noi. Intrarea lui Hristos în apele Iordanului sfințește apele cele de sub cer, pătrunde de har stihia cea lichidă, făcând-o pântecel al nemuririi prin Duhul Sfânt. Apa prin smerenia cu care ia orice formă, anunță **Apa cea vie**, Duhul cel adevărat care nemurește creația prin Jertfa lui Hristos. Apa ca sălaş, ca matrice creată a creaturilor umplute de har necreat, ca pântecel roditor în care se naște Dumnezeu, aceasta este esența sărbătorii de Bobotează.

Pr. Dr. Ioan Valentin ISTRATI
Sursa: doxologia.ro

Ioan, sluga lui Hristos

Mâine este sărbătoare. E ziua onomastică a multora dintre dumneavoastră... De ce? Pentru că părinții și nașii au fost impresionați de viața Sfântului Ioan Botezătorul și atunci au dat acest nume copiilor lor, spre slava lui Dumnezeu. Am crescut și iată, ne numim așa: Ion. El, om aspru cu el, dar și cu ceilalți. Era

neîndurător și nu tolera pe nimeni. Spunea: asta trebuie să faci. Ești soldat? Fii drept! Ești vameș? Mulțumește-te cu taxele care-s legale și atât. Nu împovăra pe cei care trec vama! Și tot așa, cu toate categoriile sociale; le lua la rând și le învăța. Lucru pentru care a și fost omorât, așa cum am zis.

Se cădea să-l serbăm astăzi pe el, pen-

tru că azi avem bucuria arătării Domnului prin el, pentru că el L-a botezat pe Hristos. Hristos, Care n-avea nevoie de botez.

Se spune că Ion este nume de slugă. Da! E nume de slugă, pentru că el s-a considerat *sluga lui Hristos*. El zicea: „Nici nu sunt vrednic să desfac cureaua încălțămintelor Celui ce vine după mine. Eu vă botez cu apă, El vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc”.

Pr. Vasile GORDON
Sursa: doxologia.ro

„Doamne, miluiește!” e, mai degrabă, o declarație de dragoste

Deși nu am ajuns până acolo, undeva, în inima mea, ceva îmi spune că, atunci când mă voi adânci deplin în înțelesurile sale, voi afla că rugăciunea „Doamne, miluiește!” își arată adevăratul chip în: „Doamne, și eu Te iubesc!”.

Cea mai cunoscută și cea mai utilizată dintre rugăciunile Bisericii conține doar două cuvinte: „Doamne, miluiește!”. O folosim la fiecare slujbă, ca răspuns la ecteniile (cererile) adresate de clerici lui Dumnezeu, dar și ca rugăciune personală. Fiind foarte scurtă, ea este ușor de repetat, mai ales în gând, ca variantă concentrată a rugăciunii isihaste: „Doamne, *lisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!*”. Dintre cele două cuvinte ale rugăciunii, cuvântul „a milui” pare a fi cel mai sărac în sensuri. În limba română contemporană, el trimite cu gândul la situația în care cineva așteaptă sau cere de la o altă persoană un lucru care-i lipsește, dar care prisosește celui rugat. E, altfel spus, un mod de a cere pomană. Acest sens este, desigur, justificat de relația omului cu Dumnezeu: sărăcit, prin păcat și neascultare, urmașul lui Adam cere de la Creatorul său să-l miluiască cu cele pe care le-a pierdut sau care îi lipsesc. Omul e, într-un fel, cerșetorul, cel ce nu are, în fapt, nimic al său, iar Dumnezeu este boierul generos Care este implorat să ajute această sărmană făptură.

Dar, „a milui” înseamnă cu mult mai mult decât atât. Ba, aș îndrăzni să spun că relația cerșetor-Dăruitor nu poate defini decât debutul relației dintre omul ce se pocăiește și Dumnezeu. Da, ne apropiem, la început, de Dumnezeu cu această sfială, cu zdrobirea de inimă a fiului risipitor care știe că, după ce a risipit toată averea, nu mai poate avea niciun fel de pretenție de la părintele său și nu mai

cere decât să fie miluit cu o bucată de pâine, precum o slugă (conform Luca 15, 11-32). Dar, a rămâne la acest stadiu e tot atât de neînțelept, ca încercarea de a rescrie pilda rostită de Mântuitorul, punând pe fiul risipitor să refuze invitația tatălui de a intra în casă și de a cina din vițelul cel gras, ori inelul, haina sau încălțăminte pe care acest milostiv părinte al său vrea să i le dăruiască.

„Doamne, miluiește!” este echivalentul românesc al grecescului „*Kyrie, eleison!*”. Cuvântul folosit de greci pentru milă este *eleos*, iar mulți exegeți găsesc că *eleos* este din aceeași familie lexicală cu *elaion*, termen folosit pentru *uleiul de măsline*. Prilej pentru fericite speculații. Spre exemplu, în „Școala rugăciunii”, **Mitropolitul Antonie de Suroj** asociază pe *elaion* cu momentul aducerii ramurii de măslin de către porumbelul trimis de Noe, la sfârșitul potopului, cu gestul samarineanului milostiv (icoană a lui Hristos) care toarnă untdelemn și vin pe rănilor celui căzut între tâlhari, respectiv cu ungerea ce se făcea celor ce, în Vechiul Testament, erau consacrați de Dumnezeu ca regi sau preoți. Plecând de la aceste referințe scripturistice, putem spune că „Doamne, miluiește!” înseamnă „Doamne, scoate-mă din potopul de ape multe ale păcatului și dă-mi semn de împăcare!” ori „Doamne, vindecă rănilor mele și alină suferința mea!”, dar înseamnă și „Doamne, încoronează-mă Tu cu slava la care m-ai chemat pe mine din neființă la ființă, ca să fiu stăpân al creației Tale!”.

Pentru a explora și mai adânc înțelesurile lui „Doamne, miluiește!”, să răsfoim puțin „Jurnalul scoțian” al biblistului **Ioan Florin Florescu**. Într-o inedită tâlcuire la pilda vameșului și fariseului, Părintele Ioan găsește că acel: „*milostiv fie mie, păcătosului!*” poate fi înțeles și ca: „Doamne, fii răscumpărătorul și ispășitorul meu prin jertfă”. Sau am putea să căutăm o tâlcuire a cuvântului milă pornind de la echivalentul său în ebraică – *hesed*, așa cum o face prezbitera ortodoxă **Frederica Mathewes-Green** în cartea „Rugăciunea lui Iisus. Călăuză inimii către Dumnezeu”. „Hesed” desemnează iubirea îndelung răbdătoare, precum cea arătată de profetul Osea acelei femeie prostituate cu care s-a căsătorit, la îndemnul Domnului.

Încât „Doamne, miluiește!” este, de departe, cea mai completă rugăciune la care orice credincios are acces. Ea cuprinde întreaga sferă a relației omului cu Dumnezeu. Când spun: „Doamne, miluiește!”, de fapt, implicăm, zic: „Doamne, eu mă văd pe mine gol și lipsit, rănit și stăpânit de puteri vrăjmașe. Îmbracă-mă Tu, acoperă și vindecă toate rănilor mele, redă-mi demnitatea de fiu al Tău și fii Stăpânul inimii mele, câștigându-mă prin jertfa Ta pe Cruce. Doamne, deși eu te-am înșelat adeseori, Tu iartă-mă și nu mă lipsi de iubirea Ta, pe care o cer de la Tine cu lacrimi de recunoștință. Primind această iubire îndelung-răbdătoare, știu că voi învăța și eu să Te iubesc, Doamne!”.

Deși nu am ajuns până acolo, undeva, în inima mea, ceva îmi spune că, atunci când mă voi adânci deplin în înțelesurile sale, voi afla că rugăciunea „Doamne, miluiește!” își arată adevăratul chip în: „Doamne, și eu Te iubesc!”.

Pr. Constantin STURZU
| Sursa: doxologia.ro